

בש"פ 9195/17 - ס ע נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9195/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: ס ע

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה (כב' השופט א' פורת) בעמ"ת 20978-11-17
מיום 12.11.2017

בשם המבקש: עו"ד סארי עבוד

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש של בת זוג ותקיפת סתם של קטין על ידי אחראי. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בטענה כי המבקש בעל עבר פלילי בגינו נשא בעונשי מאסר; וכי העבירות המיוחסות לו, בתחום האלימות במשפחה, חמורות באופן יחסי. בהחלטה מיום 5.11.2017 קבע בית המשפט השלום בעכו (כב' השופט ו' חאמד) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למבקש ועילת מעצר. לאחר שהתקבלה חוות דעת של המנהל לפיקוח אלקטרוני, ביום 8.11.2017 הורה בית המשפט על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני עד תום ההליכים, בכפוף לתכנית פיקוח והפקדת ערבויות שפורטו בהחלטתו. בהחלטות אלו הוטעם כי העבר הפלילי של המבקש אינו מכביד, וכי מעצר בפיקוח אלקטרוני במקום מרוחק ממגוריה של המתלוננת, בשילוב פיקוח אנושי מתאים, יכולים לאיין את מסוכנותו.

עמוד 1

2. בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) קיבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום. נקבע כי כתב האישום מתאר אירוע אלימות קשה ומתמשך, "שאך בשל יד המזל" לא הביא לתוצאות רפואיות קשות יותר למתלוננת. נוכח נסיבות אלו של ביצוע העבירות, כמו גם הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות, קבע בית המשפט כי המסוכנות הנשקפת מהמבקש רבה. עוד צוין כי שירות המבחן סבר כי המפקחים שהוצעו על ידי המבקש אינם מסוגלים להציב לו גבולות, וגם לכך יש ליתן משקל בבחינת יכולתם להבין את טיב משימת הפיקוח המוטלת עליהם. על יסוד דברים אלה ובשים לב לעמדת המתלוננת ולפסיקה הנוהגת במקרים מעין אלה, הנוקטת משנה זהירות בבחינת חלופות שתאיינה את המסוכנות הכרוכה בעבירות אלימות במשפחה, הוחלט לעצור את המבקש מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים בעניינו.

3. מכאן הבקשה שלפניי שבה נטען כי יש להשיב את החלטת בית המשפט השלום על כנה. לטענת המבקש, בית המשפט אינו כבול בהמלצת שירות המבחן, ולא היה מקום להתערב בהחלטה הראשונה שמצאה לסטות מהן בעניינו, על בסיס התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מהמפקחים.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובהחלטות של הערכאות שקדמו לי, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי כדי לזכות ברשות לערור יש לעמוד במבחן הדומה במהותו למבחן שנקבע בבר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 128, 123 (1982)), דהיינו: להראות כי מתבקשת הכרעה בסוגיה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה (בש"פ 7604/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.10.2012)). בצד זאת, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה גם אם הבקשה אינה מעלה שאלה עקרונית, כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 5732/15 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.8.2015); בש"פ 4215/14 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2014); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים אלה. בית המשפט המחוזי סבר – מן השיקולים שפורטו – כי המסוכנות הנשקפת מן המבקש גבוהה וכי לא היה מקום, בנסיבות המקרה דנא ובפרט בשים לב לעמדת שירות המבחן בדבר התאמת המפקחים שהוצעו, להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. השגותיו של המבקש על מסקנה זו, המתמקדות בשאלה אם הייתה הצדקה לסטות מעמדת שירות המבחן במקרה זה אם לאו, אינן מגלות עילה למתן רשות לערור על פי אמות המידה שעליהן עמדנו ואיני סבור כי מתקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות המצדיקות דיון בבקשה.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ו' בכסלו התשע"ח (24.11.2017).

שופט